

Sigrid trak atter rask af Sted med det modvillige Fødselsdagsbarn. De anbragte sig paa Græsplænen og gav sig til at lege. Men stadig hørte man Dagny utaalmodigt mumle med sin mærkeligt dybe Røst, at hun vilde „ind til Fa'er.“

For Resten begyndte ogsaa Fru Betty at forundre sig over Emanuels Udeblivelse. Hun vidste, at han for længe siden var staaet op. Allerede ganske tidlig i Morges havde hun hørt ham spadserere op og ned ad Gulvet inde i sin Stue . . . en af disse utrættelige, timelange Vandringer, som hun huskede saa godt fra hans Studenterdage derhjemme, og som altid havde gjort hende ilde til Mode, fordi de saa uhyggeligt mindede hende om hendes Moder. Det var nemlig noget af det, hun tydeligst huskede om sin afdøde Moder, at hun saaledes kunde gaa halve Dage og hele Nætter frem og tilbage i sit Værelse uden at standse et Øjeblik. Disse ensformige, vedholdende Skridt havde ogsaa været det allersidste, hun havde hørt af hende om Natten før hendes forfærdelige Endeligt, . . . og den dumpe Lyd var bleven siddende i hendes Øre som en rædselsfuld Erindring.

Men netop som hun sad og overvejede, om hun ikke gjorde rigtigst i at se lidt ind til Broderen, lød der Mandstrin inde i Havestuen; og et Øjeblik